

Arrest

nr. 267 663 van 1 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. DUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, geboren te Providencia (Chili) op X.

De verzoekende partij is op 27 januari 2017 gehuwd met dhr. M G., van Belgische nationaliteit.

Op basis van het voormelde huwelijk werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

De verzoekende partij en dhr. G leven feitelijk gescheiden sedert 22 december 2017 en op 7 december 2018 werd de echtscheiding uitgesproken door de familierechtbank te Gent.

De verzoekende partij werd per aangetekende brieven van 26 oktober 2018 en 19 augustus 2020 verzocht om in het kader van artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet haar individuele situatie toe te lichten.

Op 25 augustus 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: V M
Voorna(a)m(en): T E
Nationaliteit: Chili
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Providencia
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van haar huwelijk met G M (RR: 57.08.04 301-56) van Belgische nationaliteit, met wie zij op 27.01.2017 in het huwelijk trad. Betrokkene diende eveneens meteen die zelfde dag een aanvraag gezinshereniging in. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt immers dat betrokkenen op verschillende adressen woonachtig zijn sinds 20.02.2018, uit het dossier blijkt dat er sprake is van een feitelijke scheiding sinds 22.12.2017. De relatie heeft een einde heeft genomen, hetgeen ook nergens wordt betwist. Vervolgens werd de echtscheiding tussen beiden uitgesproken door de Rechtbank van Eerste aanleg te Gent op 07.12.2018.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, eerste lid en art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan binnen vijf jaar na erkenning van het recht op verblijf, een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht indien de gezinshereniging achterhaald blijkt te zijn.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1 van de wet van 15.12.1980 rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd betrokkene op 26.10.2018 en 19.08.2020 in het kader van artikel 42quater, §5 verzocht haar individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. In deze brief kreeg betrokkene ook de mogelijkheid zaken voor te leggen omtrent de uitzonderingsvoorwaarden die zijn geformuleerd in artikel 42quater, §4. Voormelde brieven werden betekend op 12.11.2018 en 01.11.2020. Betrokkene legde volgende stukken voor:

Brief CAW Oost Vlaanderen dd. 03.12.2018 en dd. 16.11.2020; Mail CAW Oost-Vlaanderen dd. 26.11.2020 met betrekking tot een attest van het HVW in verband met de ontvangen werkloosheidssteun. Zij zou dit later nog doorsturen. Tot op heden werd nog steeds niet ontvangen. DVZ kan heden echter de behandeling van het dossier niet langer uitstellen.

Brief PC Guislain van psychiater Linda Baudewijns dd. 19.07.2017 Attest verzorging AZ Jan Palfijn dd. 28.12.2017

Afschrift dossier parket PdK Gent inzake IFG dd. 26.11.2018, PV en andere bewijzen IFG Attest steunverklaring OCMW Gent dd. 3.12.2018

Attest dienst burgerlijke stand en identificatie Chili J. H. S. V. Apostille geboorte-attest

Conclusie rechtbank van eerste aanleg Oost Vlaanderen dd. 23.03.2018 Bewijs van aansluiting en recht CM dd. 03.12.2018 Attest inburgering dd. 15.02.2018 op naam van betrokkene
Deelcertificaat NT2 - waystage mondeling dd. 25.01.2018; deelcertificaat NT2 - threshold 1 schriftelijk persoonlijk dd. 23.06.2018; deelcertificaat NT2 - breakthrough publiek dd. 27.01.2017 - attest OCMW dd. 04.11.2020

Aanpassing arbeidscontract OZ; loonfiches van tewerkstelling bij OZ Hulp voor de maand januari tot oktober 2020, individuele rekening 2019 + papieren RVA (tijdelijke werkloosheid wegens overmacht) + papieren tijdelijke werkonbekwaamheid en vergoeding daarvoor van verzekering voor de maanden juli tot september 2020; bijvoegsel arbeidsovereenkomst OZ dd. 24.03.2020 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 01.03.2020 31 u/week werkt

Dienst oppashulp CM - oppasvrijwilliger betrokkene

Dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk dd. 22.02.2018; syntheseconclusie advocaat Kris Dhaene dd. 04.05.2018 (bijlages bij conclusie ontbreken). Het huwelijk is (tot op heden) niet nietig verklaard, waardoor voormelde dagvaarding en betrokkenes verweerschrift niet relevant lijkt.

Voorts vermeldden de brieven: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart. "

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 27.01.2017, er is vervolgens reeds sprake van een feitelijke scheiding sinds 22.12.2017. Vervolgens werd de echtscheiding uitgesproken op 07.12.2018. Het einde van de relatie wordt dus geenszins betwist. Er is geen gezinscel meer. Betrokkenen zijn dus geen 3 jaar gehuwd geweest. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft werd een brief PC Guislain van psychiater Linda Baudewijns dd. 19.07.2017, een attest verzorging AZ Jan Palfijn dd. 28.12.2017, een syntheseconclusie voor de rechtbank van eerste aanleg Oost Vlaanderen dd. 23.03.2018, een attest CAW dd. 29.11.2018 van opvangcentrum 't Eilandje, een afschrift van het dossier van het parket Gent inzake IFG dd. 26.11.2018 en twee brieven van het CAW voorgelegd. Het schrijven van het CAW dd. 03.12.2018 en dd. 16.11.2020 dient als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit het dossier blijkt dat het parket na grondig onderzoek de aanklacht zonder gevolg heeft geklasseerd, er bleek immers sprake te zijn van wederzijdse aantijgingen. Het is bijgevolg dan ook niet duidelijk welke elementen uit de verklaringen van betrokkene, zijn moeder en referentiepersoon overeenstemmen met wat zich heeft afgespeeld. Uit communicatie met het parket blijkt dat mevrouw geen slachtoffer was, maar medeverdachte van intrafamiliaal geweld (zo zou mevrouw ook referentiepersoon zijn handen hebben opengekrabd volgens stukken in het dossier). De feiten waar melding van werd gemaakt, werden door het parket gezien als een relationeel conflict tussen twee partners. Daarom is ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing.

Tot slot, voor wat de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde van art. 42quater, §4, tweede lid betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene aantoonbaar tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is, hetgeen in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat - betrokkene is niet bijzonder jong of bijzonder oud wat huidige beslissing zou kunnen beletten, noch kan blijken dat er sprake is van enig medisch bezwaar dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat zij geen financiële steun meer geniet van het OCMW en zij sinds enige tijd tewerkgesteld is, te weten: attesten OCMW dd. 03.12.2018 en dd. 04.11.2020; lidkaart oppashulp

CM waar zij aan de slag zou zijn (geweest) als oppasvrijwilliger, een aanpassing arbeidscontract OZ; loonfiches van tewerkstelling bij OZ Hulp voor de maand januari tot oktober 2020, individuele rekening 2019 + papieren RVA (tijdelijke werkloosheid wegens overmacht) + papieren tijdelijke werkonbekwaamheid en vergoeding daarvoor van verzekering voor de maanden juli tot september 2020; bijvoegsel arbeidsovereenkomst OZ dd. 24.03.2020 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 01.03.2020 31 u/week werkt. Echter, het niet meer ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel en hebben van een tewerkstelling en vrijwilligerswerk met respectievelijk bijbehorende bestaansmiddelen en vrijwilligersvergoeding, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder

1 De onnodige vermelding doorhalen.

2 Enkel invullen indien de vreemdeling over een dergelijk identificatienummer beschikt.

3 De hoedanigheid van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Niets sluit uit dat ze in het land van herkomst niet terug aan de slag zou kunnen gaan, ze heeft er immers voor haar vertrek naar België gewerkt in de immobiliënsector (cfr. brief PC Guislain - dr. Baudewijns dd. 19.07.2017) en zich er niet even gewaardeerd kan voelen in haar tewerkstelling zoals zij dat heden ervaart bij haar werkgever en klanten. Wat het vrijwilligerswerk als oppashulp betreft, uit niets blijkt bovendien dat mevrouw daadwerkelijk met haar lidkaart iets heeft aangevangen en zij effectief gaan oppassen is bij mensen met zorgnoden of bij kindjes. Hoe dan ook, de duur van betrokkene's verblijf in België is in elk geval nog relatief kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 27.01.2017 - bijlage 19ter), zeker als die 4 jaren in verhouding worden bekeken met haar jarenlange verblijf in het land van herkomst. Betrokkene heeft Chili volgens haar voorgelegde paspoort verlaten sinds 06.10.2016, zij heeft dus 56 jaar in het Chili verbleven. Er kan redelijkerwijs aangenomen worden dat zij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst waar zij is opgegroeid en heeft gewerkt, waar zij het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht, en waarvan zij tot op heden de nationaliteit draagt. Het is na zo'n lang verblijf aldaar niet onredelijk te stellen dat zij mogelijks nog familie wonen heeft aldaar en een sociaal netwerk heeft waar zij op kan terugvallen. Een verhuis naar België brengt immers niet per definitie met zich mee dat betrokkene alle banden met haar thuisland zou hebben doorgesneden. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene legt twee brieven van het CAW voor dd. 12.11.2018 en 16.11.2020 waar onder meer uit blijkt dat zij Nederlandse lessen tot niveau twee en inburgeringslessen heeft gevolgd. Dit wordt ook gestaafd door het attest inburgering dd. 15.02.2018 op naam van betrokkene en het deelcertificaat NT2 - waystage mondeling dd. 25.01.2018, het deelcertificaat NT2 - threshold 1 schriftelijk persoonlijk dd. 23.06.2018 en het deelcertificaat NT2 - breakthrough publiek dd. 27.01.2017. Verder werd er bewijs van aansluiting en recht CM dd. 03.12.2018 voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw een ziektekostenverzekering heeft. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het hebben van een ziektekostenverzekering verplicht is in België, net als het volgen van een inburgeringstraject. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

De gezinssituatie tot slot werd reeds grotendeels besproken en spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel, de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon is niet gelopen zoals zij hadden gehoopt en is inmiddels voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Zij vormt tot op heden een gezin met haar meerderjarige zoon S. V. J. H. (RR: 96.07.31 645-05) van Chileense nationaliteit, met wie zij volgens het schrijven van het CAW een enorm sterke band heeft. Daarbij dient opgemerkt te worden dat het verblijfsrecht van haar zoon ook werd beëindigd.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar eerste en vijfde middel de schending aan van onder meer artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat haar eerste en vijfde middel als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

"B.1. Schending van art. 42quater §4, 4° Vw. (eerste middel)

11. Overeenkomstig art. 42quater §1, eerste lid Vw. kan de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van de Unieburgers die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij vervoegd hebben wordt ontbonden of er geen gezamenlijke vestiging meer is (4°).

Art. 42quater §4 vervolgt dat voornoemde bepaling geen toepassing vindt indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek, en voor zover de betrokkene aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

De bestreden beslissing schendt art. 42quater §4, 4° Vw.

Doordat de gemachtigde het verblijfsrecht van Verzoekster heeft beëindigd;

Terwijl zij geen einde aan het verblijfsrecht van Verzoekster kon stellen indien zij het slachtoffer is geweest van geweld in de familie en aantoonbaar werknemer te zijn in België;

En derhalve geen rekening heeft gehouden de hierna uiteengezette elementen uit het dossier;

Zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

12. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat de uitzonderingsgrond van art. 42quater §4, 4° Vw. niet aanvaard kan worden, gelet op de volgende elementen uit het dossier:

(...)

Eerste onderdeel:

13. Bij haar antwoordschrijven liet Verzoekster het strafdossier met notitienummer GE43.LA.95081-17 voegen, inbegrepen de beslissing van sepot van de procureur des Konings te Gent dd. 26.11.2018

Het motief van sepot kadert in het plaatselijke vervolgingsbeleid, waarbij het parket heeft geoordeeld de zaak niet prioritair te willen onderzoeken. Meer bepaald stelt de procureur als volgt:

BETREFT rangschikking zonder gevolg

Mevrouw, Mijnheer,

Mijn ambt neemt kennis van uw verzoek tot inzage / kopienamen van 26 november 2018 in hogervermeld dossier voor feiten die plaats vonden te Gent op 22 december 2017 van: Opzettelijke slagen en verwondingen.

*Langs deze weg wens ik u te informeren over het volgende. De feiten, in uw dossier zijn gepleegd in een relationele context en hebben een te kleine impact op de samenleving. Ik heb het dossier daarom afgesloten zonder gevolg. Het dossier kan steeds heropend worden als er nieuwe feiten zouden zijn. **

Vervolgens nam de gemachtigde contact met het parket te Gent, en ontving op 13.05.2019 een e-mail van substituut-procureur des Konings mevr. Ruth MORTIER, stellende:

“Geachte mevrouw,

Uw mail van 12 maart in de ten rande vermelde zaak.

Mevrouw is in deze zaak geen slachtoffer, maar medeverdachte intrafamiliaal geweld. De feiten worden dus gezien als relationeel conflict tussen 2 partners.

Ik hoop u hiermee voldoende te hebben ingelicht en verblijf, ”

Vooreerst werd deze stelling van het parket niet gerechtelijk afgetoetst, en is deze dus allerminst vaststaand.

Het zou overigens niet de eerste keer zijn dat het parket het aan het verkeerde eind heeft bij de bepaling van slachtoffer en dader, zeker bij betrokkenheid van vreemdelingen en in een relationele context.

De gemachtigde is echter louter op deze e-mail van het parket van 13.05.2019 voortgegaan om daarmee de uitzonderingsgrond van art. 42quater §4, 4° Vw. buiten toepassing te laten.

14. Nochtans bevat het strafdossier voldoende elementen die mogen aantonen dat mijn Verzoekster wel degelijk het slachtoffer werd van huiselijk geweld.

In het aanvankelijk proces-verbaal dd. 22.12.2017 blijkt dat het Verzoekster was die de politiediensten heeft opgebeld. Ze belde al wenend met melding van agressie door haar man. Op de achtergrond was een man te horen:

“11. Opdracht

|
Op 22/12/2017 om 08:08 uur zijn wij met interventiedienst belastop het grondgebied van de lokale politiezone Gent. Wij zijn vergezeld van Inspecteur van Politie Ellen Peleman. Wij zijn in uniform gekleed en verplaatsen ons met een gestriped dienstvoertuig. Wij krijgen radiofonisch de opdracht van de Dienst Zonale Sturing om ons te begeven naar de (...). Aldaar komt een oproep binnen van een wenende dame die moeilijk te begrijpen is. Op de achtergrond is een man te horen. De dame maakt melding van agressie. Wij begeven ons prioritair ter plaatse.”

Al bij de eerste vaststellingen van de verbalisanten blijkt dat het dhr. G. was die in geagiteerde toestand verkeerde. De man stond in het zweet van agressie, en draaide de hele tijd rond de pot over wat er zich heeft afgespeeld. Er worden weliswaar drie scharten vastgesteld op zijn gelaat, die echter perfect verklaard kunnen worden door de verwondingen van Verzoekster (zie supra). Medische bijstand was overigens niet vereist.

“8. Vaststellingen

Vaststellingen op G. M.

Toestand : Bij aankomst van onze diensten stellen wij vast dat betrokkene zeer geagiteerd is. Het voorhoofd van betrokkene staat volledig onder het zweet, alsook de kledij van betrokkene. Wij dienen beide partijen te scheiden vooraleer hij kan kalmeren. Hij geeft aan dat hij er genoeg van heeft alvorens te vertellen water aan de hand is.

Zichtbare verwondingen : Onze diensten stellen drie scharten vast op het gelaat van betrokkene. Eén op de bovenlip, één ter hoogte van het linkeroor en één op het voorhoofd. Onze diensten krijgen de toestemming van deze verwondingen foto's te maken. Wij voegen deze foto's als bijlage aan onderhavige akte.

1ste genomen maatregelen : Betrokkene geeft aan geen medische bijstand nodig te hebben. Het volstaat van beide partijen in een aparte ruimte onder te brengen in de woning om de toestand te kalmeren.

Beschrijving houding dader : Betrokkene is bij aanvang van de interventie zeer agiteerd, doch wij slagen er snel in hem te kalmeren. Hij lijkt duidelijk onder de indruk van de feiten. Wanneer wij vragen naar wat er juist gebeurd is, duurt het lang tot wanneer wij een degelijk antwoord krijgen. Betrokkene blijft rond de

pot draaien over het feit dat hij alles doet voor zijn vrouw en dat zij niets terug doet in de plaats. Hij blijft herhalen dat zijn vrouw niets doet thuis en dat hij altijd hard moet werken.

Samenstelling gezin : Het koppel is sinds een klein jaar gehuwd. Samen hebben ze geen kinderen. Ze leerden elkaar kennen in Brazilië. V. M. T. is van Brazilië overgekomen naar België nadat ze daar 15 jaar gewoond heeft. V. M.T. heeft een zoon vanuit een vorige relatie die tevens bij hen verblijft. Op het moment van de feiten was deze op reis. G. M. heeft drie kinderen van volwassen leeftijd, uit een vorige relatie, die niet meer op het adres woonachtig zijn.”

Verzoekster verkeerde ondertussen in emotionele choque en er werd meteen een zichtbare buil op haar voorhoofd vastgesteld. Tevens gaf zij aan last te hebben van pijn ter hoogte van de borstkas en moeilijkheden te kennen bij de ademhaling. Er werd een ambulance ingeschakeld, en in het ziekenhuis werden kneuzingen vastgesteld aan de rechterwang en het borstbeen:

Vaststellingen op V. M. T.

Toestand : Bij aankomst van onze diensten stellen wij vast dat betrokkene in een kamerjas gekleed is. Zij is aan het wenen.

Zichtbare verwondingen : Onze diensten kunnen op het eerste zicht een buil vaststellen op het voorhoofd van betrokkene.

1ste genomen maatregelen : Betrokkene geeft aan last te hebben van pijn ter hoogte van de borstkas en moeilijkheden te hebben met haar ademhaling. Onze diensten vragen een ambulance ter plaatse voor nazicht te doen. Op 22/12/2017 omstreeks 09:30 uur wordt betrokkene dooreen ambulance overgebracht naar het AZ Jan Palfijn. Aldaar ontvangen wij op een later tijdstip twee medische attesten en vernemen wij dat betrokkene tevens kneuzingen heeft op de rechterwangen op het borstbeen. Wij voegen deze attesten als bijlage aan onderhavige akte.

Beschrijving houding dader : Zij lijkt duidelijk emotioneel en onder de indruk van de feiten.

Samenstelling gezin : Voor de samenstelling van het gezin verwijzen wij naar de rubriek hierboven, bij G. M.”

Dhr. GEERAERTS kon meteen een relaas geven van de feiten, maar Verzoekster moest haar verklaringen ter plaatse afleggen in een combinatie van Nederlands, Spaans en Engels. Ongetwijfeld heeft dit een duidelijke uiteenzetting van haar versie van de feiten bemoeilijkt. Haar onrustige toestand speelde te meer in haar nadeel:

“Wij spreken V. M. T. aan en vragen haar wat er gebeurd is. Zij spreekt weinig tot geen Nederlands en probeert zich naar onze diensten verstaanbaar te maken door gebruik te maken van een combinatie van Nederlands, Spaans en Engels. Wij menen van haar het volgende te kunnen begrijpen:

Ze is sinds kort getrouwd met Michel en woont al even samen met hem. Ze vermoedt dat M. aspergersyndroom heeft en dat alles perfect moet zijn. Hij is altijd kwaad als er iets niet op zijn plaats ligt. Deze morgen was hij opnieuw kwaad geworden omdat zij iets niet op zijn plaats had gelegd. Hij had haar geduwd en zij was tegen een muur terecht gekomen. Ze wil niet meer in de woning blijven, ze kan echter niet bij vrienden of familie terecht, daar zij niemand kent in België.

Verder kunnen wij niet veel meer begrijpen van V. M. T.”

De agressieve ingesteldheid van dhr. G. mag blijken uit het feit dat bij in de Algemene Nationale Gegevensbank reeds gekend is voor diverse feiten van agressie, daar waar Verzoekster dat niet is:

“20. Binding andere feiten/gerechtelijke antecedenten

Onze diensten verrichten nazicht in de Algemene Nationale Gegevensbank naar de genaamde G. M. Wij stellen vast dat betrokkene gekend is voor volgende feiten:

- 3 x opzettelijke slagen en/of verwondingen (1987-2008)*
- 1 x belaging-stalking (psychisch)(OLD) (2007)*
- 1 x bedreiging zonder bevel of voorwaarde (2006)”*

De doktersattesten die op de dag van de feiten werden opgemaakt spreken over een werkonbekwaamheid van Verzoekster van drie dagen wegens een “keelgrip”.

Verder bevat het strafdossier geen processen-verbaal van verhoor meer. Geen van beide betrokkenen werd nadien nog verhoord.

Louter omwille van de onduidelijke omstandigheden, in de hand gewerkt door een onvolledige beheersing door Verzoekster van de Nederlandse taal, alsmede door de wederzijdse verwondingen, werden zowel Verzoekster, als dhr. G. in het aanvankelijk proces-verbaal aangeduid als “verdachte” en “slachtoffer”.

Het is op basis van dit aanvankelijk proces-verbaal dat de substituut-procureur des Konings mevr. MORTIER ten aanzien van de gemachtigde heeft gesteld dat Verzoekster als “medeverdachte” werd aanzien. Er is geen verder onderzoek gebeurd, en de zaak werd geseponneerd, zodat de procureur enkel de informatie uit het aanvankelijk proces-verbaal heeft geciteerd.

Het feit dat Verzoekster zich heeft willen verdedigen tegen de kloppen van dhr. G. doet er geen afbreuk aan dat zij wel degelijk het slachtoffer werd van geweld van haar echtgenoot.

Wie anders zou haar bij de keel gegrepen en tegen de wang en borst geklopt hebben?

De letsels van Verzoekster werden vastgesteld door een arts, zodat het een objectief vaststaand gegeven betreft.

Dat Verzoekster, na klappen van dhr. G. te hebben geïncasseerd, de man in het gezicht krabt kan als een logisch verweer aanzien worden. Het omgekeerde, dat G. zich tegen het gekrab zou hebben verweerd door haar bij de keel te grijpen, tegen de wang en borst te kloppen en duwen, zou een minder logische constellatie uitmaken...

De stelling van de gemachtigde dat de feiten door het parket gezien werden als een “relationeel conflict tussen twee partners” doet daaraan helemaal geen afbreuk, maar toont temeer aan dat er sprake is geweest van huiselijk geweld (sensu lato).

Verzoekster moet het voordeel van de twijfel gegund worden en moet kunnen genieten van het vermoeden van onschuld (zie infra B.2).

Tweede onderdeel:

15. Vervolgens bevat het dossier de syntheseconclusie van de raadsman van Verzoekster in het kader van de procedure nietigverklaring huwelijk voor de familierechtbank te Gent.

De raadsman van Verzoekster zet grondig uiteen op welke manier Verzoekster psychische en fysiek door dhr. G. werd getormenteerd. Er wordt gedetailleerd en zorgvuldig verwezen naar precieze en concrete gebeurtenissen waarbij Verzoekster slachtoffer werd van bedreigingen, belaging, geschreeuw en slagen van dhr. G.

Hiertegenover staat de dagvaarding in nietigverklaring huwelijk namens dhr. G., die slechts op een vage en algemene wijze melding maakt van allerhande banale feiten, waardoor hij zich door Verzoekster beledigd voelt.

Bovendien: als Verzoekster daadwerkelijk de agressor was geweest bij de hierboven uiteengezette feiten van fysieke agressie (op 22.12.2017), dan zou dit toch aangehaald worden in deze dagvaarding? Uit een gezamenlijke lezing van de beide procedurestukken mag duidelijk blijken dat Verzoekster ten prooi is gevallen aan psychisch geweld van haar echtgenoot. Zo liet Verzoekster o.a. een brief van een psychiater aan de gemachtigde geworden.

Met al deze elementen omtrent de geestelijke geweldplegingen van dhr. G. heeft de gemachtigde geen rekening gehouden, niettegenstaande hiernaar in diverse stukken werd verwezen.

Derde onderdeel:

16. De uitzonderingsgrond van art. 42quater §4, 4° Vw. heeft niet enkel fysiek, maar ook psychisch/geestelijk geweld beoogt als grondslag om het verblijfsrecht niet te beëindigen. De Raad heeft dit in het verleden meermaals bevestigd (o.a. RvV 1 februari 2016, nr. 161.145; RvV 4 december 2018, nr. 213.472).

Zo kan gewezen worden op de definitie van “huiselijk geweld” van art. 3 b) van de Conventie van Istanbul (Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld):

“wordt verstaan onder ‘huiselijk geweld’ alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven;”

De omzendbrief nr. COL 4/2006 van het College van procureurs-generaal definieert (partner) geweld nog diepgaander als volgt:

“a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie);

b) maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil) ”

17. Het op zich staande feit dat de politiediensten proces-verbaal opmaakten van het familiaal geschil maakt op zich al dat er sprake is van huiselijk geweld sensu lato. De objectieve vaststelling van de letsels van Verzoekster vormen daarvan een duidelijke bevestiging.

Minstens betreft het een bijzonder schrijnende situatie die een behoud van het verblijfsrecht van Verzoekster rechtvaardigt.

Door de notie “geweld in de familie”, dan wel “bijzonder schrijnende situatie” te beperkend te hanteren, schendt de gemachtigde art. 42quater §4, 4° Vw.

Vierde onderdeel:

18. De gemachtigde betwist niet dat Verzoekster voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde en beschikt over een ziektekostenverzekering cf. art. 42quater §4, 2de lid.

Zij was en is nog steeds tewerkgesteld, alsook beschikt zij over een ziektekostenverzekering. De voorwaarden van art. 42quater §4, 2de lid zijn derhalve vervuld.

Het middel is gegrond.

Repliek op de nota met opmerkingen:

19. De verwerende partij werpt de niet-ontvankelijkheid en ongegrondheid van het eerste middel op. Vooreerst maakt de verwerende partij echter niet aannemelijk om welke redenen het eerste middel niet ontvankelijk zou zijn opgeworpen.

Wat de grond van het middel betreft, beperkt de verwerende partij haar repliek tot een herhaling van de motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat zij de zaak grondig heeft onderzocht, en op basis daarvan een beslissing heeft genomen.

Verder werpt de verwerende partij op dat Verzoekster louter een andere mening is toegedaan over de feitelijke toedracht van de intrafamiliale agressie waarvan zij het slachtoffer werd, zonder echter deze mening (lees: de middelen(onderdelen) van Verzoekster) concreet te weerleggen. Zij doet de argumenten van Verzoekster af als niet passend binnen de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad.

Welnu, Verzoekster zette hiervoor uiteen dat de gemachtigde niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen, gezien:

- (i) de beperkte en gestuurde inhoud van het strafdossier;
- (ii) een samenlezen met de procedur stukken uit het echtscheidingsdossier; en

(iii) de vigerende omschrijvingen van de notie "huiselijk geweld".

Het middel van Verzoekster noodzaakt weliswaar een beoordeling van dossierstukken over feitelijke elementen, maar dat betekent niet dat de Raad daardoor haar annulatiebevoegdheid cf. art. 39/2 §2 Vw. te buiten zou gaan. De beoordeling of een wetsbepaling al dan niet geschonden wordt, impliceert nu eenmaal per definitie een feitelijke beoordeling in meer of mindere mate.

Het middel is aldus ernstig en gegrond. Het verweer kan niet aangenomen worden.

(...)

B.5. Schending van de motiveringsplicht (vijfde middel)

32. Op elke administratieve overheid rust een motiveringsplicht. Het betreft een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat zijn oorsprong vindt in art. 149 Gw., en werd gecodificeerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De materiële motiveringsplicht raakt de interne wettigheid van de overheidshandeling, zodat deze moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven en juiste feitelijke gegevens.

De formele motiveringsplicht raakt de externe wettigheid van de overheidshandeling, en dwingt het bestuur om haar handelingen uitdrukkelijk, in de akte zelf, te motiveren, en dit cf. art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. In het vreemdelingencontentieux wordt deze verplichting in het bijzonder vermeld in art. 62 §2 Vw.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht.

Doordat de gemachtigde de gemachtigde haar beslissingen dient te motiveren op een afdoende en deugdelijke wijze, en alsnog heeft geoordeeld dat de uitzonderingsgrond van art. 42quater §4, 4° Vw. geen toepassing vindt omdat Verzoekster geen slachtoffer zou zijn van geweld in de familie;

Terwijl zij kennis heeft kunnen nemen van het aanvankelijk proces-verbaal waarin feiten van intrafamiliaal geweld worden vermeld, en gestaafd met medische attesten waarin letsels worden beschreven toegebracht door dhr. G. aan Verzoekster in de echtelijke sfeer;

En de bestreden beslissing aldus niet afdoende en deugdelijk werd gemotiveerd;

Zodat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

33. De Wet Motivering Bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie o.a. RvSt. nr. 167.407, 2 februari 2008; RvSt. nr. 167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de bestreden beslissing dient Verzoekster tot de conclusie te komen dat de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens niet afdoende zijn.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (RvSt. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (RvSt., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Bij doornamen van de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde zich er toe beperkt heeft formeel alle aangevoerde humanitaire elementen te ontmoeten en gewoon daarop enkel en alleen te antwoorden, ofwel dat ze niet bewezen zijn ofwel dat ze niet voldoende zijn, ofwel totaal onredelijke antwoorden voorziet.

De stukken die door Verzoekster werden bijgebracht, werden niet, of onvoldoende, onderzocht, noch gemotiveerd waarom deze niet in aanmerking genomen worden.

De gemachtigde is met andere woorden niet van een volledige en correcte feitenconstellatie vertrokken en heeft geenszins de toepasselijke rechtsregels op een correcte manier betrokken op deze feiten. Dat de motieven zeker niet "afdoende" zijn.

Nu onomstreden vaststaat dat de beslissing zoals genomen door de gemachtigde niet gedragen wordt door de vastgestelde - minstens vast te stellen feiten - en de toepasselijke rechtsregels dient tot het besluit gekomen te worden dat beslissing van de gemachtigde geenszins afdoend of deugdelijk karakter vertoont en derhalve het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het middel is aldus gegrond.

(...)"

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op de hierboven aangehaalde middelen zoals uiteengezet in het initieel verzoekschrift:

*"(...) In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- art. 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregel geschonden omdat zij van mening is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte zou hebben besloten dat deze uitzonderingsgrond niet van toepassing is. Verzoekster voert aan dat zij het slachtoffer is geweest van familiaal geweld. De door verzoekende partij geuite kritiek kan niet worden aangenomen.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij nergens in onderhavig verzoekschrift betwist dat haar verblijfsrecht in toepassing van art. 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet kon worden beëindigd aangezien het huwelijk met de referentiepersoon ontbonden werd.

Verweerder laat gelden dat er uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris op gedegen wijze heeft toegelicht om welke reden de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden.

In de bestreden beslissing werd het volgende overwogen door de gemachtigde van de Staatssecretaris: "Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft werd een brief PC Guislain van psychiater Linda Baudewijns dd. 19.07.2017, een attest verzorging AZ Jan Palfijn dd. 28.12.2017, een syntheseconclusie voor de rechtbank van eerste aanleg Oost Vlaanderen dd.

23.03.2018, een attest CAW dd. 29.11.2018 van opvangcentrum 't Eilandje, een afschrift van het dossier van het parket Gent inzake IFG dd. 26.11.2018 en twee brieven van het CAW voorgelegd. Het schrijven van het CAW dd. 03.12.2018 en dd. 16.11.2020 dient als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit het dossier blijkt dat het parket na grondig onderzoek de aanklacht zonder gevolg heeft geklasseerd, er bleek immers sprake te zijn van wederzijdse aantijgingen. Het is bijgevolg dan ook niet duidelijk welke elementen uit de verklaringen van betrokkene, zijn moeder en referentiepersoon overeenstemmen met wat zich heeft afgespeeld. Uit communicatie met het parket blijkt dat mevrouw geen slachtoffer was, maar medeverdachte van intrafamiliaal geweld (zo zou mevrouw ook referentiepersoon zijn handen hebben opengekrabd volgens stukken in het dossier). De feiten waar melding van werd gemaakt, werden door het parket gezien als een relationeel conflict tussen twee partners. Daarom is ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing.” (eigen vetschrift)

Verweerder laat gelden dat er uit de voormelde motieven blijkt dat er op gedegen wijze rekening werd gehouden met de door verzoekende partij voorgelegde stukken, waarna evenwel moest worden vastgesteld dat er op basis van die stukken niet kan worden vastgesteld dat verzoekende partij het slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld. Dienaangaande werd terecht door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangestipt dat het parket na grondig onderzoek de aanklacht zonder gevolg heeft geklasseerd aangezien er sprake bleek te zijn van wederzijdse aantijgingen. In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, werd zij door het parket beschouwd als medeverdachte, en niet als slachtoffer.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de overwegingen van de gemachtigde van Staatssecretaris en zelf van oordeel is dat zij op basis van de voorgelegde documenten als slachtoffer van intrafamiliaal geweld zou moeten worden beschouwd, volstaat uiteraard geenszins opdat afbreuk zou kunnen worden gedaan aan de motieven van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoekende partij uitdrukkelijk verwijst naar de door haar voorgelegde documenten die reeds door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden beoordeeld, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekende partij kan bijgevolg redelijkerwijs niet worden gevolgd daar waar zij klaarblijkelijk een herbeoordeling van de concrete situatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt.

De verzoekende partij slaagt er volstrekt niet in afbreuk te doen aan de overwegingen van de bestreden beslissing.

Alwaar verzoekende partij nog opmerkt dat het niet door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt betwist dat zij voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, laat verweerder gelden dat deze voorwaarde uiteraard pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden is voldaan, quod non in casu.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 47 en 48 van het Europees Handvest j° art. 6 EVRM.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat het parket noch de gemachtigde van de Staatssecretaris een grondig onderzoek zou hebben gevoerd naar hetgeen zich zou hebben afgespeeld. Verzoekende partij zou nooit in de mogelijkheid zijn gesteld om lopende het strafrechtelijk onderzoek haar verklaring aan het parket op verstaanbare wijze kenbaar te maken, aangezien haar handgeschreven Spaanstalige verklaring nooit zou zijn vertaald naar het Nederlands.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij geuite kritiek wederom gestoeld is op de eigen overtuiging dat de uitzonderingsvoorwaarde van art. 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

Verzoekende partij beoogt wederom een feitelijke herbeoordeling daar waar zij kritiek uit op het door het parket gevoerde onderzoek.

Verweerder laat dienaangaande opnieuw gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde herbeoordeling niet kan maken (zie supra).

In zoverre verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen grondig onderzoek zou hebben gevoerd naar hetgeen zich zou hebben afgespeeld, laat verweerder gelden dat het parket reed een grondig onderzoek heeft gevoerd, en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich wel degelijk mocht steunen op de door het parket gedane vaststellingen. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de seponeringsbeslissing volstaat uiteraard niet als bewijs dat het parket een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd.

Verweerder merkt nog op dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

(...)

In een vijfde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 149 GW;

- art. 2 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- art. 62 §2 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van art. 149 van de Grondwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de door verzoekende partij geuite kritiek niet kan worden aangenomen.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende en deugdelijk zou zijn gemotiveerd omdat er geoordeeld werd dat de uitzonderingsgrond ex. art. 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Verweerder herhaalt desbetreffend dat er door de gemachtigde van de Staatssecretaris – in weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt – wel degelijk op gedegen wijze overwogen werd waarom de toepassing van art. 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet niet weerhouden werd. Verweerder verwijst desbetreffend naar zijn uiteenzetting in antwoord op het eerste en tweede middel.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4°, en artikel 42^{quater}, §4, 4°, en artikel 42^{quater}, §5 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

*“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :
(...)*

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)"

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing waarom zij van oordeel is dat de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op het geval van de verzoekende partij. Zij motiveert immers als volgt:

“Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft werd een brief PC Guislain van psychiater Linda Baudewijns dd. 19.07.2017, een attest verzorging AZ Jan Palfijn dd. 28.12.2017, een syntheseconclusie voor de rechtbank van eerste aanleg Oost Vlaanderen dd. 23.03.2018, een attest CAW dd. 29.11.2018 van opvangcentrum 't Eilandje, een afschrift van het dossier van het parket Gent inzake IFG dd. 26.11.2018 en twee brieven van het CAW voorgelegd. Het schrijven van het CAW dd. 03.12.2018 en dd. 16.11.2020 dient als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit het dossier blijkt dat het parket na grondig onderzoek de aanklacht zonder gevolg heeft geklasseerd, er bleek immers sprake te zijn van wederzijdse aantijgingen. Het is bijgevolg dan ook niet duidelijk welke elementen uit de verklaringen van betrokkene, zijn moeder en referentiepersoon overeenstemmen met wat zich heeft afgespeeld. Uit communicatie met het parket blijkt dat mevrouw geen slachtoffer was, maar medeverdachte van intrafamiliaal geweld (zo zou mevrouw ook referentiepersoon zijn handen hebben opengekrabd volgens stukken in het dossier). De feiten waar melding van werd gemaakt, werden door het parket gezien als een relationeel conflict tussen twee partners. Daarom is ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing.”

Zoals uit de samenvatting van het eerste en vijfde middel door de verzoekende partij in de synthesememorie blijkt, is de verzoekende partij het niet eens met deze beoordeling.

De verzoekende partij stelt op dit punt vooreerst dat zij bij haar schrijven aan de verwerende partij het strafdossier met notitienummer GE43.LA.95081-17 heeft gevoegd, inbegrepen de beslissing van sepot van de procureur des Konings te Gent van 26 november 2018. Volgens de verzoekende partij kadert het motief van sepot in het plaatselijke vervolgingsbeleid, waarbij het parket heeft geoordeeld de zaak niet prioritair te willen onderzoeken.

Met betrekking tot de seponering van de betreffende zaak door het parket stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat “Uit het dossier blijkt dat het parket na grondig onderzoek de aanklacht zonder gevolg heeft geklasseerd, er bleek immers sprake te zijn van wederzijdse aantijgingen.” uit de beslissing van sepot door de procureur des Konings te Gent van 26 november 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt echter dat de zaak werd geseponeerd omdat de feiten werden

gepleegd in een relationele context en ze een te kleine impact hebben op de samenleving. Hij stelt ook dat het dossier steeds kan heropend worden als er nieuwe feiten zouden zijn. De procureur stelde immers als volgt:

“BETREFT rangschikking zonder gevolg

Mevrouw, Mijnheer,

Mijn ambt neemt kennis van uw verzoek tot inzage / kopiename van 26 november 2018 in hogervermeld dossier voor feiten die plaats vonden te Gent op 22 december 2017 van: Opzettelijke slagen en verwondingen.

Langs deze weg wens ik u te informeren over het volgende. De feiten, in uw dossier zijn gepleegd in een relationele context en hebben een te kleine impact op de samenleving. Ik heb het dossier daarom afgesloten zonder gevolg. Het dossier kan steeds heropend worden als er nieuwe feiten zouden zijn.”

Het bovenvermelde motief dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen met betrekking tot de reden van sepot door de procureur des Konings blijkt dus minstens gedeeltelijk niet te kloppen. De zaak werd immers niet geseponeerd omdat er sprake zou zijn van wederzijdse aantijgingen, maar wel omdat de opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd zijn in een relationele context en ze een te kleine impact hebben op de samenleving.

De verzoekende partij verwijst verder zelf naar het feit dat de gemachtigde contact opnam met het parket van Gent, en op 13 mei 2019 een e-mail ontving van substituut-procureur des Konings mevr. R. MORTIER, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt. Zij stelde dat de verzoekende partij in deze zaak geen slachtoffer is, maar medeverdachte intrafamiliaal geweld, en dat de feiten worden gezien als relationeel conflict tussen twee partners. Dit is in overeenstemming met bovenvermelde motivering ter zake in de bestreden beslissing. De verwerende partij concludeert uit haar vaststellingen dat *“De feiten waar melding van werd gemaakt, door het parket (werden) gezien als een relationeel conflict tussen twee partners. Daarom is ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing”*.

De vraag die moet beantwoord worden is of de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden wanneer het gaat om een relationeel conflict tussen twee partners, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft. De verzoekende partij is van oordeel dat dit echter niet het geval is.

De bewoordingen van artikel 42, §4, 4° van de Vreemdelingenwet zijn op dit punt duidelijk. Het eerste deel van deze bepaling vermeldt immers dat beroep kan gedaan worden op deze uitzonderingsgrond *“indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk (...) het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie (...)”*.

De omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, Brussel, 1 maart 2006, houdt een uniforme definitie van het begrip intrafamiliaal geweld voor als *“iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd”*.

Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als *“iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft.”* Voor de toepassing van die definitie wordt onder geweld verstaan:

- a) alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie)
- b) maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil).

Het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld, goedgekeurd op de interministeriële conferentie van 8 februari 2006 definieert partnergeweld als volgt:

“Geweld in intieme relaties is een geheel van gedragingen, handelingen en houdingen van één van de partners of ex-partners die erop gericht zijn de andere te controleren en te domineren. Het omvat fysieke, psychische, seksuele en economische agressie, bedreigingen of geweldplegingen die zich

herhalen of kunnen herhalen en die de integriteit van de ander en zelfs zijn sectioprofessionele integratie aantasten.”

De Raad merkt ook op dat de wetgever, door in artikel 42^{quater}, § 4, 4° voor te schrijven dat het om “bijzonder schrijnende situaties” moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen.

Uit het voorgaande blijkt alvast dat ook *“alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil)”* onder “geweld” in de zin van artikel 42^{quater}, §4, 4° vallen.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift verder een hele reeks argumenten aan waarom zij van oordeel is dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat er wel degelijk sprake is van geweld op haar persoon door haar ex-partner. Zij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing met deze objectieve elementen geen of niet afdoende rekening heeft gehouden. De gemachtigde is volgens de verzoekende partij louter op de e-mail van het parket van 13 mei 2019 voortgegaan om daarmee de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater} §4, 4° van de Vreemdelingenwet buiten toepassing te laten, zonder rekening te houden met de volgens de verzoekende partij relevante andere elementen van het administratief dossier, waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk slachtoffer is van huiselijk geweld.

Zo stelt de verzoekende partij dat uit het aanvankelijk proces-verbaal van 22 december 2017 blijkt dat het zij zelf was die de politiediensten heeft opgebeld. Ze belde naar eigen zeggen al wenend met melding van agressie door haar man. Op de achtergrond was op dat moment een man te horen.

Het proces-verbaal van 22 december 2017 bevindt zich in het administratief dossier, en daaruit blijkt dat hierin het volgende vermeld staat, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt:

“1. Opdracht

Op 22/12/2017 om 08:08 uur zijn wij met interventiedienst belast op het grondgebied van de lokale politiezone Gent. Wij zijn vergezeld van Inspecteur van Politie E. P. Wij zijn in uniform gekleed en verplaatsen ons met een gestriped dienstvoertuig. Wij krijgen radiofonisch de opdracht van de Dienst Zonale Sturing om ons te begeven naar de (...). Aldaar komt een oproep binnen van een wenende dame die moeilijk te begrijpen is. Op de achtergrond is een man te horen. De dame maakt melding van agressie. Wij begeven ons prioritair ter plaatse. (...)

2.Feit

Opzettelijke slagen en/of verwondingen, aan de echtgenoot of de persoon met wie verdachte samenleeft of samengeleefd heeft, en ermee een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (...)

5.Betrokkenen

Verdachte: V. M. T. E., Chili (...)

Verdachte: G., J. A.

Slachtoffer: G. M. J. A.

Slachtoffer: V. M. T. E., Chili (...)

8. Vaststellingen

Vaststellingen op G. M.

Toestand : Bij aankomst van onze diensten stellen wij vast dat betrokkene zeer geagiteerd is. Het voorhoofd van betrokkene staat volledig onder het zweet, alsook de kledij van betrokkene. Wij dienen beide partijen te scheiden vooraleer hij kan kalmeren. Hij geeft aan dat hij er genoeg van heeft alvorens te vertellen water aan de hand is.

Zichtbare verwondingen : Onze diensten stellen drie scharten vast op het gelaat van betrokkene. Eén op de bovenlip, één ter hoogte van het linkeroor en één op het voorhoofd. Onze diensten krijgen de

toestemming van deze verwondingen foto's te maken. Wij voegen deze foto's als bijlage aan onderhavige akte.

1ste genomen maatregelen : Betrokkene geeft aan geen medische bijstand nodig te hebben. Het volstaat van beide partijen in een aparte ruimte onder te brengen in de woning om de toestand te kalmeren.

Beschrijving houding dader : Betrokkene is bij aanvang van de interventie zeer agiteerd, doch wij slagen er snel in hem te kalmeren. Hij lijkt duidelijk onder de indruk van de feiten. Wanneer wij vragen naar wat er juist gebeurd is, duurt het lang tot wanneer wij een degelijk antwoord krijgen. Betrokkene blijft rond de pot draaien over het feit dat hij alles doet voor zijn vrouw en dat zij niets terug doet in de plaats. Hij blijft herhalen dat zijn vrouw niets doet thuis en dat hij altijd hard moet werken.

Samenstelling gezin : Het koppel is sinds een klein jaar gehuwd. Samen hebben ze geen kinderen. Ze leerden elkaar kennen in Brazilië. V. M. T. is van Brazilië overgekomen naar België nadat ze daar 15 jaar gewoond heeft. V. M.T. heeft een zoon vanuit een vorige relatie die tevens bij hen verblijft. Op het moment van de feiten was deze op reis. G. M. heeft drie kinderen van volwassen leeftijd, uit een vorige relatie, die niet meer op het adres woonachtig zijn. (...)

Vaststellingen op V. M. T.

Toestand : Bij aankomst van onze diensten stellen wij vast dat betrokkene in een kamerjas gekleed is. Zij is aan het wenen.

Zichtbare verwondingen : Onze diensten kunnen op het eerste zicht een buil vaststellen op het voorhoofd van betrokkene.

1ste genomen maatregelen : Betrokkene geeft aan last te hebben van pijn ter hoogte van de borstkas en moeilijkheden te hebben met haar ademhaling. Onze diensten vragen een ambulance ter plaatse voor nazicht te doen. Op 22/12/2017 omstreeks 09:30 uur wordt betrokkene dooreen ambulance overgebracht naar het AZ Jan Palfijn. Aldaar ontvangen wij op een later tijdstip twee medische attesten en vernemen wij dat betrokkene tevens kneuzingen heeft op de rechterwangen op het borstbeen. Wij voegen deze attesten als bijlage aan onderhavige akte.

Beschrijving houding dader : Zij lijkt duidelijk emotioneel en onder de indruk van de feiten.

Samenstelling gezin : Voor de samenstelling van het gezin verwijzen wij naar de rubriek hierboven, bij G. M. (...)

Hij is sinds kort gehuwd met T. Hij leerde haar kennen in Brazilië, waarop zij later naar België is gekomen om samen te leven. Ze hebben al regelmatig problemen gehad in hun relatie. Hijzelf gaat veel werken en heeft het druk. Als hij dan thuis komt stelt hij vast dat T. niets heeft gedaan de hele dag en dat zij het huishouden verwaarloost. Toen hij haar daar de ochtend van de interventie over aansprak wilde zij wegllopen. Hij grijpte haar vast om haar achtereenvolgens te omarmen en tegen te houden. Dit met de bedoeling een gesprek aan te knopen. Toen hij haar omarmde is zij agressief geworden en begon ze hem in het gelaat te krabben en aan zijn pull te trekken. Daarna sloeg zij in zijn gezicht met de vlakke hand. Hierop liet hij haar los en sloot zij zichzelf op in het toilet. Hij is het beu om altijd ruzie te hebben met T. en overweegt van haar te scheiden.

Wij spreken V. M. T. aan en vragen haar wat er gebeurd is. Zij spreekt weinig tot geen Nederlands en probeert zich naar onze diensten verstaanbaar te maken door gebruik te maken van een combinatie van Nederlands, Spaans en Engels. Wij menen van haar het volgende te kunnen begrijpen:

Ze is sinds kort getrouwd met M. en woont al even samen met hem. Ze vermoedt dat M. aspergersyndroom heeft en dat alles perfect moet zijn. Hij is altijd kwaad als er iets niet op zijn plaats ligt. Deze morgen was hij opnieuw kwaad geworden omdat zij iets niet op zijn plaats had gelegd. Hij had haar geduwd en zij was tegen een muur terecht gekomen. Ze wil niet meer in de woning blijven, ze kan echter niet bij vrienden of familie terecht, daar zij niemand kent in België.

Verder kunnen wij niet veel meer begrijpen van V. M. T."

De verzoekende partij voert verder aan dat de agressieve ingesteldheid van dhr. G. ook mag blijken uit het feit dat bij in de Algemene Nationale Gegevensbank reeds gekend is voor diverse feiten van agressie, daar waar de verzoekende partij dat niet is. Dit blijkt ook uit het voornoemde PV van 27 december 2017. Deze informatie van de Algemene Nationale Gegevensbank bevindt zich dus eveneens in het administratief dossier en vermeldt het volgende:

"20. Binding andere feiten/gerechtigde antecedenten

Onze diensten verrichten nazicht in de Algemene Nationale Gegevensbank naar de genaamde G. M. Wij stellen vast dat betrokkene gekend is voor volgende feiten:

- 3 x opzettelijke slagen en/of verwondingen (1987-2008)
- 1 x belaging-stalking (psychisch)(OLD) (2007)

- *1 x bedreiging zonder bevel of voorwaarde (2006)*

Onze diensten doen nazicht in de Algemene Nationale Gegevensbank naar de genaamde V. M. T. Wij stellen vast dat zij niet gekend is”

De verzoekende partij haalt verder aan dat de doktersattesten die op de dag van de feiten werden opgemaakt spreken over een werkonbekwaamheid van de verzoekende partij van drie dagen wegens een “keelgrip”. Een dergelijk attest van 28 december 2017 bevindt zich inderdaad in het administratief dossier en de Raad kan deze vaststelling van de verzoekende partij bijtreden.

De verzoekende partij stelt dat het feit dat zij zich heeft willen verdedigen tegen de slagen van dhr. G. er geen afbreuk aan doet dat zij wel degelijk het slachtoffer werd van geweld van haar echtgenoot. De letsels van de verzoekende partij werden volgens haar vastgesteld door een arts, zodat het een objectief vaststaand gegeven betreft. De stelling van de gemachtigde dat de feiten door het parket gezien werden als een “relationeel conflict tussen twee partners” doet volgens de verzoekende partij daaraan ook helemaal geen afbreuk, maar toont volgens haar eens te meer aan dat er sprake is geweest van huiselijk geweld (sensu lato). Uit een ander medisch attest van het AZ Jan Palfijn van 28 december 2017 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt inderdaad dat de verzoekende partij een kneuzing aan de rechterwang, een bloeduitstorting aan het voorhoofd, en een kneuzing van het borstbeen had.

De verzoekende partij verwijst verder naar de syntheseconclusie van haar raadsman in het kader van de procedure tot nietigverklaring van het huwelijk voor de familierechtbank van Gent, dat zich ook in het administratief dossier bevindt. Daarin zet haar raadsman volgens haar grondig uiteen op welke manier de verzoekende partij psychisch en fysiek door dhr. G. werd getormenteerd. Er wordt volgens de verzoekende partij gedetailleerd en zorgvuldig verwezen naar precieze en concrete gebeurtenissen waarbij de verzoekende partij slachtoffer werd van bedreigingen, belaging, geschreeuw en slagen van dhr. G. Hiertegenover staat volgens de verzoekende partij de dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk namens dhr. G., die slechts op een vage en algemene wijze melding maakt van allerhande banale feiten, waardoor hij zich door de verzoekende partij beledigd voelt. Uit een gezamenlijke lezing van de beide procedurestukken mag volgens de verzoekende partij duidelijk blijken dat zij ten prooi is gevallen aan psychisch geweld van haar echtgenoot. Zo liet de verzoekende partij naar eigen zeggen o.a. een brief van een psychiater aan de gemachtigde geworden. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf inderdaad melding maakt van een brief van een psychiater, maar motiveert verder omtrent de inhoud van deze brief helemaal niet. De verzoekende partij wordt bijgetreden waar zij opwerpt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de geestelijke geweldplegingen, die nochtans worden vermeld in de stukken waarnaar de verwerende partij verwijst bij het nemen van de bestreden beslissing, en meer bepaald in het attest van 19 juli 2017 van psychiater L. B.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing met voornoemde elementen die de verzoekende partij aanhaalt geen rekening lijkt gehouden te hebben, minstens heeft zij daarover niet gemotiveerd, en dit terwijl uit verschillende stukken inderdaad blijkt dat de verzoekende partij zowel fysiek als psychisch geweld heeft ondervonden van haar voormalige partner.

De verzoekende partij stelt verder dat de gemachtigde niet betwist dat zij voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde en beschikt over een ziektekostenverzekering cf. artikel 42^{quater} §4, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat in de nota met opmerkingen gelden dat er uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris op gedegen wijze heeft toegelicht om welke reden de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden. Zij vervolgt dat volgens haar uit de voormelde motieven blijkt dat er op gedegen wijze rekening werd gehouden met de door verzoekende partij voorgelegde stukken, waarna evenwel moest worden vastgesteld dat er op basis van die stukken niet kan worden vastgesteld dat verzoekende partij het slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld. Dienaangaande werd volgens de verwerende partij terecht door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangestipt dat het parket na grondig onderzoek de aanklacht zonder gevolg heeft geklasseerd aangezien er sprake bleek te zijn van wederzijdse aantijgingen. In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, werd zij volgens de verwerende partij door het parket beschouwd als medeverdachte, en niet als slachtoffer. Waar de verzoekende partij nog opmerkt dat het niet door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt betwist dat zij voldoet aan de

cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, laat de verwerende partij gelden dat deze voorwaarde uiteraard pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden is voldaan, wat volgens haar niet het geval is.

De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet niets af aan het feit dat de strafzaak door het parket niet werd geseponeerd louter omdat het om een relationeel conflict zou gaan, maar wel omdat de feiten zijn gepleegd in een relationele context en een te kleine impact hebben op de samenleving. Evenmin doet de repliek van de verwerende partij iets af aan het feit dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de hierboven door de verzoekende partij aangehaalde elementen van fysiek en psychisch geweld van haar ex-partner, die bovendien blijken uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien merkt de Raad op dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen zelfs zelf stelt dat de verzoekende partij zou worden beschouwd als 'medeverdachte', en niet als slachtoffer. Deze formulering houdt vanzelfsprekend in dat de verzoekende partij slechts als verdachte en niet als dader kan gezien worden, en bovendien dat er ook nog een andere verdachte is, namelijk de ex-partner van de verzoekende partij. Samen met het aanhalen van bovenvermelde elementen die blijken uit het administratief dossier maakt de verzoekende partij dan ook aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet valt onder de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, minstens dat de verwerende partij hierover niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

Uit de motieven van de beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met of verder onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke situatie van de verzoekende partij, hoewel het administratief dossier indicaties bevat die kunnen wijzen op een "*bijzonder schrijnende situatie*" zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk heeft gemaakt, en aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en vijfde middel zijn in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU